

In dit nummer

- Puzzelen
- Weer over wandeldoelen
- Het keukenteam
- En veel meer

Colofon

Het Huysmagazine Westerholm verschijnt drie keer per jaar op papier en is digitaal te vinden op

www.westerholm.nl onder **Over ons** en dan het kopje **Huysmagazine**. Het streven is een goed leesbaar, aantrekkelijk en informatief blad samen te stellen voor zowel de bewoners, medewerkers en vrijwilligers van Westerholm als voor andere belangstellenden in en buiten de wijk. Naast een aantal vaste rubrieken en columns zijn er onder meer interviews met bewoners, medewerkers, vrijwilligers en is er inbreng van lezers. De redactie is eindverantwoordelijk voor de inhoud van het Magazine.

Redactie

Mevr. B. Arends
Mevr. M. Beckers
Mevr. J.V. Hagenouw
Dhr. K. Hoogeveen
Dhr. W. Hoffstädt
Mevr. A. Tilman
Mevr. T. Zuidema

Kopij

Kopij voor de volgende uitgave van het Magazine kunt u inleveren bij de receptie of mailen naar redactie@westerholm.nl. De uiterste datum daarvoor is 15 mei 2026.

Inhoud

Wat brengt de toekomst?	1
Van de redactie.....	1
Bericht uit de Bewonersraad	2
Bericht van de Vrienden van Westerholm	2
Kennismaken met de Ondernemingsraad	3
Bewoner aan het woord	4
Wat groeit en bloeit er in de tuin?	5
Op ontdekkingsreis.....	7
Zoek de plekken.....	8
Mooie ochtendwandeling	10
Column	11
Rens Bod, Het unieke dier	12
Jolanda Tuma, Bij iedere stap minder gebonden	13
Winterse perikelen bij Westerholm	14
Uit de wijk.....	16
Opgeschudde oliebollen	17
Sneeuwpret	18
Parochiecentrum Hildegardparochie	19
Het keukenteam van Westerholm	21
Kennismaken met vrijwilligster	23
Maria-devotie	25
Thea Terpstra – van Mal.....	27
Typisch Grunnings	28
Hou goud is dien Grunnings?.....	29
Levensboek in stripverhaal.....	30
Hospitality.....	31
Een gedicht uit 1825	32
Exposities.....	34
Mariia Holiaschkina	34
MARieJA Post.....	35
Eindelijk een hond!.....	36
Wetenswaardigheden	37
Wat piept er toch de hele tijd?.....	38
Ikjes.....	39
Antwoorden.....	40

Wat brengt de toekomst?

Door Dineke Katerberg, directeur-bestuurder

“Het leven kan slechts achterwaarts begrepen worden maar het moet voorwaarts worden geleefd.” Dit citaat van filosoof Kierkegaard bleef mij bij van de korte filosofische collegereeks die ik onlangs volgde. Echt leven betekent leven in het nu volgens Kierkegaard. Daarvoor neem je je verleden mee en kijk je uit naar de toekomst.

Wat zal de toekomst ons brengen? Bij het schrijven van dit voorwoord zijn net de plannen van de nieuwe regeringscoalitie bekend gemaakt. Er komen bezuinigingen op de zorg en vanaf 2030 specifiek ook op de ouderenzorg. Hoe en wat weten we niet, zeker niet omdat de coalitie ook nog een meerderheid voor zijn plannen moet gaan krijgen. We leven in een onzekere tijd.

Juist dan is het helpend om Kierkegaard ter harte te nemen en het hier en nu te omarmen, mét alle onzekerheid die daarbij hoort. Dat vraagt om vertrouwen, vertrouwen in de liefde: in de gewone, dagelijkse ontmoetingen tussen mensen. In aandacht voor elkaar. In echte relaties, van mens tot mens.

Dat is precies waar Westerholm voor staat. Wij gaan uit van de mogelijkheden van ieder mens, in al zijn of haar eigenheid. Het verleden helpt ons elkaar beter te begrijpen, maar het is het samen leven in het nu dat ons verbindt. Met de wijsheid en levenservaring van ons allen, weten we dat we samen verder kunnen met liefde, vertrouwen en aandacht voor elkaar.

Westerholm wil een organisatie en een plek zijn waar mensen zich gekend voelen, waar kleine momenten van aandacht en warmte fijn wonen, leven en werken mogelijk maken. Dat we samen, bewoners, medewerkers, vrijwilligers, burens en familie blijven bouwen aan een omgeving van vertrouwen, liefde en verbondenheid. Ook en misschien wel juist in tijden van onzekerheid. Zo geven we inhoud aan de wijze woorden van Kierkegaard en leven we het leven voorwaarts, met begrip voor ons verleden.

Van de redactie

Voor u ligt het eerste nummer van 2026, gemaakt in wat we tegenwoordig winterse omstandigheden noemen. Geen codes oranje of geel voor u, wel een lichte waarschuwing: de vorm is anders geworden. Reden is het vertrek van onze gewaardeerde vormgever Joost Langeveld, die sinds 1 maart van dit jaar niet meer in Westerholm werkzaam is. In het vormgeven van het magazine had hij veel

lol en wij prijzen ons gelukkig dat we ervan hebben mogen profiteren. Een opvolger wordt nog gezocht, wij hebben getracht er in de geest van Joost er wat van te maken.

Naast het vertrek van Joost heeft er ook een tweetal wisselingen in de redactie plaats gevonden. Omdat het Huysmagazine vast onderdeel van Westerholm is, vormt het Hospitality team voortaan de hoofdredactie en blijft Wilbert Hoffstädt aan als redactielid. Daarnaast heeft Trijnie Zuidema tot ons

aller spijt haar rol overgedragen aan een natuurlijk zeer welkome Kees Hoogeveen.

In dit nummer vindt u de eerste aflevering van onze nieuwe rubriek "Team in de schijnwerpers". Als eerste team is de keuken aan de beurt. Naast dat het op lege maag slecht werken is, vinden wij het erg leuk om nu eens af te trappen met medewerkers die wat minder zichtbaar zijn en zelfs in hun werkruimte delen afschermen van ons normale stervelingen. Verder op diverse plaatsen herinneringen aan de achter ons liggende

wintermaanden, een tweetal stukjes die u in beweging trachten te zetten en heel veel meer dat de moeite van het eens rustig doorlezen en bekijken waard is.

Als gewoonlijk als afsluiting van dit stukje waar we eindelijk eens helemaal zelf kunnen zeggen wat we willen de datum voor het inleveren van stukjes: 15 mei, u bent uitgenodigd!

Veel leesplezier!

Bericht uit de Bewonersraad

Door Bunna Arends

De samenstelling van de Bewonersraad is in de afgelopen maanden veranderd. Eind november nam de heer Terpstra afscheid. Hij volgde als bewoner van het Westerhuys de renovatie van de gevel, een vast agendapunt op onze vergaderingen. De werkzaamheden brachten grote overlast voor de bewoners met zich mee, maar half december kwam daar een eind aan. Wat er nu nog moet gebeuren lijkt vooral plaatselijk. Het Westerhuys blijft daarom nog wel een agendapunt, maar een aparte vertegenwoordiger in de Bewonersraad is niet meer nodig.

Eind januari nam de heer Holtkamp, bewoner van het Beatrixhuys afscheid. Zijn termijn van drie jaar zat erop en hij besloot die niet te verlengen. Vanaf zijn twintiger jaren heeft hij, eerst naast zijn werk en later als gepensioneerde, vrijwilligerswerk gedaan en dan komt er een moment, zei hij, dat je voelt: nu is het genoeg. Zijn plaats is inmiddels ingenomen door mevrouw T.M. Hulscher-Emeis, woonachtig in het Beatrixhuys.

In april nemen drie oudgedienden afscheid, de heer Dölle, mevrouw de Kleijn en mevrouw Arends, die bijna negen jaar geleden tegelijk lid werden van wat toen nog Cliëntenraad heette en voor wie de maximaal toegestane zittingsduur er op zit.

Van het maandelijkse spreekuur wordt de laatste tijd helemaal geen gebruik meer gemaakt. De Bewonersraad heeft daarom besloten om het spreekuur op te heffen. Als u vragen heeft, kunt u ons schriftelijk bereiken via bewonersraad@westerholm.nl. Wie wil weten waar de Bewonersraad zich mee bezighoudt: in de bibliotheek ligt een blauwe ordner met de vergaderstukken van de afgelopen maanden ter inzage.

Door Janita W. Rutgers- Stoker

Gelukkig ligt het, vanuit het raam prachtige winter sneeuwlandschap al weer weken achter ons en kunnen we weer veilig naar buiten, waar de lentebloemen te voorschijn komen in de mooi aangelegde perken rondom Westerholm.

Op 31 januari bezochten vele bewoners het eerste Vriendenconcert van 2026 in het Grand- Café (foto). De vier musici van het ensemble Clairhlin vertolkten mooie en vrolijke Ierse en Keltische volksmuziek. Ons bestuurslid Els Bijster-van Brussel slaagt er steeds weer in talentvolle jeugdige ensembles te laten spelen in Westerholm. Sponsoren en de donaties van Vrienden maken het mogelijk dat wij deze en andere activiteiten kunnen organiseren. Onze donatiebox, die ook na dit concert aanwezig was, leverde € 108 op. De bijdrage is een welkome aanvulling voor onze kas.

De bestuursleden Marijke Diesemer en Wilbert Hoffstädt benaderen ieder jaar bedrijven, die bij Westerholm betrokken zijn, met de vraag of ze activiteiten van de Stichting willen sponsoren. Op onze site staan de sponsoren vermeld. De secretaris Liesbeth Fransen heeft onlangs de site geactualiseerd.

Het globale jaarprogramma is daar te lezen, zoals de verwelcoming van bewoners. Mariska Ennes biedt hun namens de Vrienden een bloemetje aan. Op de site staat ook vermeld hoe gemakkelijk een ieder Vriend kan worden.

Sommige activiteiten van ons jaarprogramma zijn ondertussen een traditie geworden; het aanbieden van de lentegroet behoort daartoe. Binnenkort bellen we weer aan bij alle bewoners en we bieden hun vrolijke voorjaarsbloemen aan. Wij hopen dat die een symbool mogen zijn van een vrolijk en kleurrijk voorjaar.

Kennismaken met de Ondernemingsraad

Een ondernemingsraad (OR) behartigt de belangen van werknemers en is verplicht in organisaties met meer dan 50 werknemers. De OR overlegt met de bestuurder en heeft rechten zoals adviesrecht en instemmingsrecht bij arbeidsvoorwaarden. In de OR hebben werknemers uit de onderneming zitting, die zich verkiesbaar hebben gesteld en door de werknemers van de onderneming zijn gekozen. Zoals de Bewonersraad de belangen van de bewoners behartigt, zo komt de ondernemingsraad op voor de belangen van de werknemers. De medewerkers van Westerholm hebben allemaal hun eigen plek in de organisatie die verschillende afdelingen kent: de medewerkers van de begane grond, de 1^e en 2^e etage van het Irenehuys, het Beatrixhuys / Westerhuys, de wijk, de keuken en de facilitaire dienst. De ondernemingsraad van Westerholm telt 7 leden. Niet alle afdelingen zijn vertegenwoordigd, maar alle medewerkers kunnen bij de OR terecht en weten de collega's van de OR te vinden.

In de afgelopen twee jaar heeft de OR veel nieuwe leden gekregen, omdat de zittingsduur van een aantal oudgedienden erop zat. De huidige OR bestaat uit de volgende leden:

Tim Edeler	(keukenteam)
Yaron Even-Zur	(begane grond Irenehuys)
Chris Flokstra	(begane grond Irenehuys)
Simone de Haan	(Beatrixhuys/Westerhuys)
Lisa Heidekamp	(Beatrixhuys/Westerhuys)
Silvia van der Heijde	(1 ^e etage Irenehuys)
Ryanne Wit	(1 ^e etage Irenehuys)

De OR vergadert om de twee weken en heeft 4 keer per jaar overleg met de bestuurder. Daarnaast organiseert de OR ook algemene bijeenkomsten voor alle medewerkers om de zichtbaarheid van de OR te vergroten.

De nieuwe voorzitter Yaron Even-Zur ziet het vinden van een goed evenwicht tussen het opkomen voor van de belangen van de werknemers en het bijdragen aan belang van de hele organisatie als zijn grootste uitdaging.

Bewoner aan het woord

Door Marjon Beckers

Ik ben Ann Stradmeijer-Jansson, geboren 1950, in Stockholm Zweden. Toen ik zes jaar was ben ik met m'n ouders en jongere zus naar Nederland verhuisd en in Eindhoven gaan wonen. Dit vanwege het werk van mijn vader, hij werkte bij Philips. Mijn moeder was maatschappelijk werkster maar kon daar in Nederland geen baan vinden.

Voor mijn studie Engels aan de Universiteit ben ik naar Groningen verhuisd en daar heb ik mijn man leren kennen. Hij studeerde rechten aan de Rijksuniversiteit.

Al gauw zijn we getrouwd en gingen we samen wonen in een studentenhuus in Groningen. Mijn man heeft een eigen bedrijf opgericht voor het inrichten van grote tentoonstellingen op beurzen. Ik heb meegeholpen op kantoor.

We hebben één dochter gekregen, zij is inmiddels getrouwd. Regelmatig pas ik op hun hondje, een poedeltje genaamd Harley.

Mijn man en ik hebben jarenlang op een boerderij met drie hectare grond gewoond bij Yde/de Punt. Ik vond het heerlijk om in de tuin te werken, ik ben sowieso een buitenmens en hou van de natuur. Vroeger ging ik vaak op pad met m'n vader op zoek naar paddenstoelen.

Na mijn studie ben ik gaan lesgeven aan de volksuniversiteit, verder heb ik nog in een talenlaboratorium gewerkt en een galerie 'Terracotta' in Keramische kunst gehad. We hadden een druk bestaan. Tot het noodlot toesloeg: mijn man is tijdens het golfen in Glimmen, in elkaar gezakt en ter plekke overleden aan een hartstilstand, hij mocht maar 52 jaar worden. Dat was voor mij een hele zware tijd, maar je gaat door.

De boerderij werd uiteindelijk te groot en te bewerkelijk voor mij alleen, daarom ben ik op aanraden van mijn huisarts naar Westerholm verhuisd, waar ik nog niet zo lang woon.

Ik doe mee aan de vele leuke activiteiten in Westerholm: koffiedrinken met elkaar, elke dag bewegen bij het scherm en op vrijdag met Marijke die dat heel leuk doet en aan het eind van de middag eten in het restaurant (het eten is prima). Samen eten is veel leuker dan alleen. Verder houd ik van lezen en kunst, ik kijk naar het nieuws en luister klassieke muziek en symfonische pop. Vroeger deed ik aan zwemmen, paard rijden en natuurlijk tuinieren. Helaas reis ik niet meer, dat heb ik altijd wel graag gedaan, de mooiste reis was naar de Lofoten, een eilanden groep bij Noord Noorwegen, zo wijds en stil, prachtig ! Ook vond ik California erg mooi, daar ben ik geweest toen mijn dochter er als au pair werkte. Vroeger gingen we regelmatig naar ons huis in Frankrijk en ging ik naar Zweden op familie bezoek.

Wat betreft de toekomst hoop ik gezond te blijven en een groter appartement te krijgen met een aparte slaapkamer.

Ik zou iedereen willen meegeven 'Pluk de dag'.

Wat groeit en bloeit er in de tuin?

Door Linda Goes

De tuin van Westerholm is zorgvuldig aangelegd door Bartelds Hoveniers en is in ieder jaargetijde aantrekkelijk voor mens en dier. Deze keer kijken we naar een paar planten die uitblinken in veelzijdigheid!

Ammelanchier Lamarckii - Amerikaans Krentenboompje

Een tuinontwerper die ik eens sprak zei tegen mij: "Ik gun iedere tuin een krent." Ze doelde daarmee op de veelzijdigheid en schoonheid van deze struik die kan uitgroeien tot een kleine boom. Een veelzijdigheid die niet alleen door mensen wordt gewaardeerd, maar zeer zeker ook door vogels, insecten en andere dieren.

Het Amerikaanse krentenboompje is verwant aan de roos en dat is al vroeg in het voorjaar te zien als de struik in bloei staat. De mooie bloemen vormen een grote witte wolk waar de eerste bestuivers graag op afkomen. In grote groepen is het effect nog spectaculairder. De bloemen zijn voor ons eetbaar en heerlijk in salades of toetjes. Ook het blad is eetbaar voor mensen, het wordt bijvoorbeeld gebruikt om thee van te zetten.

In het najaar trakteert de krent ons op prachtige herfstkleuren, van geel tot oranje en ten slotte rood. Daarna wordt de krent kaal, maar het afgevalen blad verteert snel en vormt een voedzame humuslaag voor de bodem. De bessen zijn eetbaar voor mensen, maar de kans is groot dat ze vóór die tijd al verorberd zijn door de vogels: die zijn er dol op!

Viburnum davidii - Sneeuwbal

Er zijn verschillende soorten sneeuwbal, ieder met hun eigen specifieke eigenschappen. Sommigen bloeien al in de winter en het zeer vroege voorjaar, wat een verklaring biedt voor de Nederlandse naam. Net als de bolvormige trossen witte bloemen die veel Viburnum varianten bieden. Voor de eerste bestuivers is het door die vroege bloei een belangrijke plant in de voedselvoorziening.

Viburnum davidii is het Chinese neefje van onze 'eigen' Viburnum opulus, oftewel

Gelderse roos. Het is een wintergroene plant die eerder breed dan hoog wordt en daarmee goed grote oppervlaktes kan bedekken. Het blad heeft mooie nerven en na de bloei komen er prachtig glanzende, diepblauwe bessen aan de plant die eetbaar zijn voor vogels. Dankzij de beschutting van de bladeren is deze sneeuwbal ook voor andere dieren een fijne plant om in de tuin te hebben. De bessen van Viburnum davidii zijn trouwens niet eetbaar voor mensen.

Hoewel de plant dus winterhard is en de naam anders doet vermoeden, kan hij grappig genoeg niet tegen zeer strenge vorst. Vooral bij oostenwind kan het blad invriezen en paars tot paarsbruin verkleuren wat op zich een mooi effect geeft. Door het beschadigde blad na de vorst weg te halen kan de plant weer uitlopen en zichzelf herstellen.

Alchemilla mollis - Vrouwenmantel

Zelfs voor beginnende tuiniers is vrouwenmantel een makkelijke plant om te herkennen aan het waaivormige blad. Het is - net als sneeuwbal - een goede bodembedekker, ook al sterft deze plant af in de winter. De nog opgekrulde blaadjes die in het voorjaar boven de grond komen, zijn direct al decoratief. De wolken zachtgele bloemen verschijnen in de vroege zomer. Soms is er zelfs een nabloei periode later in het jaar.

Hoewel vrouwenmantel niet echt nectar biedt, is het toch een belangrijke plant voor het leven in de tuin. Insecten vinden hier voeding en de grote bladeren bieden een schuilplaats en verkoeling. De waterdruppels die na een regenbui als parels op het harige blad liggen zijn niet alleen mooi om te zien, ze vormen ook een drinkplaats voor insecten.

Aan die zachte bladeren dankt vrouwenmantel de

wetenschappelijke naam mollis, dat zacht betekent.

Alchemilla is afgeleid van de vroegere alchemisten die de waterdruppels die op de plant bleven liggen, gebruikten voor hun elixers. Zij geloofden dat deze druppels tot het zuiverste hemelwater behoorden en gebruikten het in hun pogingen om de steen der wijzen te creëren. De Nederlandse benaming komt enerzijds door de bladvorm die inderdaad wel wat wegheeft van een middeleeuwse mantel, maar ook door het gebruik in de kruidengeneeskunde ter ondersteuning van de vrouwelijke voortplantingsorganen.

Op ontdekkingsreis

Door Marian Hulscher

Op ontdekkingsreis rond Huize Westerholm met rollator of in de rolstoel?
Ja, dat kan!

Ga vanuit de hoofdingang links via het kronkelpad naar de groenstrook naast de Beatrixlaan tot u bij de oprit naar de achteringang van Westerholm komt. Hier ziet u langs de Beatrixlaan

ter weerszijden van de oprit een mooi rijtje berken (foto 1). Berken hebben witte stammen of stammen die ooit wit geweest zijn. Dat weet u natuurlijk wel. Maar eigenlijk toch een beetje 'gek'. Vrijwel alle soorten bomen hebben bruinachtige stammen. WIT? Zou daar een verhaal bij horen? Jawel.

Berken groeien oorspronkelijk in het hoge noorden en zijn winterhard. Wanneer vroeg in het voorjaar de zon warm gaat schijnen komt de sapstroom vanuit de wortels op gang en

nieuwe blaadjes worden gevormd. Maar: dat moet niet te vlug gebeuren, wanneer er flinke nachtvorst komt zou de zaak doodvriezen. Daar heeft de berk wat op gevonden: de witte stam weerkaatst het zonlicht, dit zorgt ervoor dat de stam niet te vroeg opwarmt en de sapstroom niet te vroeg start.

In Oost Europa smeren boeren witte verf op de stammen van hun fruitbomen, hetzelfde gebeurt met bomen langs de wegen. Dit hebben wij mensen van de berk afgekeken.

Maak rechtsomkeert over hetzelfde pad, dan zie je toch weer andere details.

Wanneer je de berkenstammen goed bekijkt – en dat is best leuk – dan zie je dat vooral de oudere stammen nog allerlei 'planten' (vooral korstmossen en mossen) een woonplekje geven (foto 2 en 3). Deze kunnen weer allerlei hele kleine diertjes onderdak geven. Afgezien van deze interessante zaken, zijn die 'composities' van korstmossen en mossen op takken en boomstammen juweeltjes om te zien.

Over korstmossen en mossen (hele verschillende 'planten') valt nog veel te vertellen. Wordt vervolgd, houd de wandeldoelen in de gaten! Dit 'berglandschap' is op het erf van Westerholm (foto 4).

Wie wil kan op ontdekkingsreis met Marian met 'rondje Westerholm', laat het weten door een briefje bij de receptie van Westerholm achter te laten, het in het logboek van de wandeldoelen te zetten of een mailtje te sturen naar de redactie, redactie@westerholm.nl.

Figuur 1 Foto 4

Zoek de plekken

Door Marian Hulscher

Een puzzel die je uitnodigt om erop uit te gaan. Zoek uit waar deze foto's zijn genomen, zoek de plek. Een kleine verlichting van deze schier onmogelijke taak: ze liggen allemaal op één of meer wandelroutes. De antwoorden vindt u achterin het blad, dus u kunt vals spelen

😊.

1

2

3

4

5

Mooie ochtendwandeling

Door Henk Sangers

Er zijn inmiddels veel wandelingen rondom Westerholm. Er zijn onlangs een aantal toegevoegd die wat langer zijn. Eén van die nieuwe wandelingen gaat naar de restanten van de 17e eeuwse eendenkooi van het Huis Te Glimmen in het Quintusbos. Via een mooie route over de Westerse Drift en de Lutsborgsweg wandelen we erheen. Weet u hoe de Lutsborgsweg aan zijn naam komt? Ik (Henk) vertel het u onderweg. Langs Sassenhein voert het zandpad naar richting het doel. Onderweg is er kans op het zien van veel vogels en andere dieren. Als we geluk hebben zien we nog reeën. We lopen tot de Kooiweg en gaan aan het einde over een walletje het Quintusbos in en direct naar rechts. Na een klein stukje bereiken we links in de hoek is een pad naar de Eendenkooi. Na de bezichtiging vervolgen we onze weg over het pad. We komen langs een verzetsmonument, hiervan is nu ook een route beschikbaar. We gaan verder tot we op de Meentweg komen en dan rechtsaf via de Weg langs het Hemrik. Hemrik is een oude Groninger naam voor een gezamenlijke weideplaats voor het vee. We lopen tot een viersprong met picknickbank en komen weer terug op de route van de heenweg. Het is mijn gewoonte om bij Sassenhein een kop koffie met iets lekkers te gebruiken. Als u zin hebt kunnen we dat nu ook doen. Anders gaan we rechtdoor richting huis.

Deze wandeling ga ik op 31 maart lopen en als u me wilt vergezellen dan graag. De afstand bedraagt ongeveer 10 km. De start is om half tien bij de hoofdingang van Westerholm. Graag tot dan. Tot slot wil ik u vragen om mij op de hoogte te stellen van uw komst. Dat kan door een briefje bij de receptie van Westerholm achter te laten, het in het logboek van de wandeldoelen te zetten of een mailtje te sturen naar de redactie, redactie@westerholm.nl.

Door Job-Jan Ten Horn, geestelijk verzorger Westerholm

Eén van mijn favoriete momenten op een Westerholmse dag is het koffiemoment in de ochtend. Stuk voor stuk druppelen de mensen binnen en nemen hun plek in de kring. Soms in een grote kring, soms in een wat kleinere. Altijd geholpen door een vrijwilliger die een ieder van koffie voorziet. Soms is het wat stil in de kring, meestal wordt er over van alles gesproken. Niet dat iedereen elkaar altijd goed kan horen en volgen, maar ach, we zitten in goed gezelschap. Dat is in ieder geval het gevoel dat het mij geeft en wat ik hoop dat anderen ook daar ervaren. Oud worden is op deze manier zo gek nog niet. Toch?

Natuurlijk is dat maar een halve waarheid. Want oud worden gaat niet alleen over koffie en gezelschap. Het gaat ook over zoeken naar woorden die net buiten bereik blijven. Over een naam die op het puntje van de tong ligt en daar eigenwijs blijft liggen. Over fysieke ongemakken waar je niet om gevraagd hebt. Oud worden gaat ook over afscheid nemen, van geliefden, van een leven dat je kende maar niet meer is. Dat is ook aan de koffietafel aanwezig, onuitgesproken misschien, maar het is er.

Tussen het roeren en het morsen, het rondgaan van de koekjes, tussen een grap die al drie keer eerder is verteld en een stilte die niemand haastig opvult gebeurt iets wat zich moeilijk laat samenvatten. Het is zo vanzelfsprekend en alledaags dat je makkelijk voorbij kan gaan aan de

waarde ervan. De waarde van samen de dag te beginnen met een kopje koffie. Met alles wat een ieder meeneemt aan verhalen, wijsheid, verdriet en vreugde.

Misschien is dat waarom ik het koffiemoment zo waardeer. Het is een plek waar het leven niet mooier hoeft te zijn dan het is. Maar zeker ook niet minder. In het samenzijn is ruimte voor een verhaal dat halverwege stopt, en voor een stilte die misschien iets te lang blijft hangen.

Oud worden krijgt hier geen opsmuk. Het is soms taai, soms traag, soms verrassend licht. En juist doordat al die kanten naast elkaar kunnen bestaan, ontstaat er iets van samen. Geen grote gemeenschapszin, geen verheven woorden — maar wel de eenvoudige ervaring dat je gezien wordt. Met koffie binnen handbereik. Zouden ze het daarom ook een bakkie troost noemen?

Dat de mens, meer dan de andere diersoorten, onze aarde en leefomgeving domineert en diepgaand heeft veranderd, staat buiten discussie. Het roept de vraag op waarin wij dan zo verschillen van de andere dieren. Bod laat in zijn boek allereerst zien, welke antwoorden op deze vraag gegeven zijn in de loop van de geschiedenis. Vervolgens weet hij met hulp van informatie uit vier grote databanken de vraagstelling te koppelen aan diverse wetenschappelijke disciplines: van biologie tot ethologie, taalkunde, hersenonderzoek etc. Hij onderscheidt dan vier onderzoeksgebieden: Cognitie-Samenleving-Overtuigingen-Technologie en wijdt daar telkens een apart hoofdstuk aan met steeds de centrale vraag **'Wat onderscheidt ons van andere dieren en wat verbindt ons met hen?'**

Het zal u misschien niet verbazen, dat het antwoord telkens is: **Een scherp onderscheid is er niet!** Zeker, er zijn verschillen in gedrag en vermogen, maar die zijn **gradueel!** Dat laat Bod zien aan de hand van een groot aantal voorbeelden. Daarmee overtuigt hij niet alleen, het is ook gewoon leuk en interessant om te lezen wat dieren allemaal kunnen: olifanten die elkaar na jaren van scheiding herkennen, dolfinnen die hun lichaam inspecteren via een spiegel, mieren die met meerderheid van 'stemmen' een route kiezen, chimps die aan mode doen, kraaien die van een takje een haak maken om insecten uit boomschors te peuteren etc.

De graduele verschillen in het voordeel van de mens kunnen natuurlijk wel aanzienlijk zijn. Neem bijvoorbeeld de beheersing van het schrift: alle dieren hebben een vorm van "taal", een communicatiemiddel, maar wij kunnen door die taal vast te leggen in schrift communiceren en kennis doorgeven over de grenzen van tijd en ruimte (p.54). Sommige dieren kunnen weliswaar gereedschap maken, maar wij kunnen dat als enigen met als doel een ander werktuig te maken (de motor van onze technologie). En de beheersing van het vuur is (tot nu toe) ook aan de mens voorbehouden (p.147).

Is er dan niets unieks aan het mensendier? Jawel, ziet Bod, als hij de onderliggende patronen ziet in het gedrag van mens en dier. U leest het in hoofdstuk 6 van zijn boek met de titel **'Een recursief dier'**. Recursie = het onbegrensd toepassen van een proces, waarbij een activiteit wordt uitgevoerd op het resultaat van diezelfde activiteit (p.164). Die eigenschap komt weliswaar ook bij sommige andere dieren voor, maar bij mensen is er sprake van **onbegrensde recursie** op tal van gebieden. Het simpelste voorbeeld is 'tellen'. Er zijn dieren die kunnen tellen, maar bij ons is het telvermogen onbegrensd (je kunt er altijd weer eentje bijtellen). In taal: Elke zin kan uitgebreid worden, niet alleen met een nieuw woord maar ook structureel met ingepaste bijzinnen. Denkt u ook even mee over het volgende denkpatroon: 'Ik denk dat u denkt dat ik denk dat u denkt dat we niet verder gaan dan hoofdstuk 5.' Onze hele samenleving is recursief ingericht met organisaties, die nieuwe organisaties genereren. Wij leiden leraren op die leraren afleveren, die aan jongeren kennis overbrengen, die zorgen voor nog betere leraren, die...etc. Bij onbegrensde recursie gaat het dus niet alleen om herhaling of uitbreiding, maar steeds om een hogere, meer verfijnde toepassing. Samen met bijkomende evolutionaire verschijnselen als rechtop lopen, handen vrij hebben, opponeerbare duim en aangepast strottenhoofd maakt dat we toch kunnen spreken van het **unieke dier dat de mens is.**

Het boek gaat verder, betreft ook planten, schimmels en eencelligen bij de recursieve eigenschap, zoekt naar de evolutionaire oorsprong en trekt zelfs de lijn door naar buitenaards leven en AI. U kunt nog even vooruit.

Jolanda Tuma, Bij iedere stap minder gebonden

Door Henk Boomker

Afgelopen najaar kwam ik via onze buurvrouw in aanraking met een uitgave van Jolanda Tuma met bovenstaande titel. Het is een klein en vlot leesbaar boek. Mijn vorige bijdrage betrof een dikke pil en dus durf ik nu wel een boekje van 115 pagina's te bespreken.

De ondertitel van het boek luidt: 'Pelgrimstocht langs zeven Merkstenen van Dag Hammarskjöld in Zweeds Lapland'. Na zijn dood bij een vliegtuigcrash trof men in zijn appartement een onbekend dagboek aan, waarin de secretaris-generaal van de VN zijn diepste gedachten had genoteerd. De weerslag van zijn innerlijke weg en zijn geestelijke en mystieke reflectie op zijn zware opdracht. Deze notities zijn gebundeld en verschenen onder de Zweedse titel *Vägmärken*, in het Nederlands vertaald onder de titel 'Merkstenen'. Ik bezit daarvan een editie uit 1996, maar het is nog steeds wel tweedehands te koop.

Eerlijk is eerlijk, Hammarskjölds gedachten zijn lang niet altijd gemakkelijk toegankelijk. Maar zijn dagboek wordt veel gelezen en vertaald. In Lapland is een meerdaagse wandeling door het fjäll (laaggebergte) uitgezet, waarbij je iedere dag een in steen gemarkeerde gedachte passeert. Jolanda Tuma, theoloog, pastor en geestelijk verzorger wandelde in 2023 met haar dochter Emma langs deze merkstenen. Zij reflecteert in dit boek op de teksten en op de natuur, die de teksten zo prachtig illustreren.

In het fjäll ben je aangewezen op jezelf. Er is maar één gemarkeerd pad in een overweldigende natuur. Na enkele dagen raak je los van het alledaagse bestaan. Je bent kwetsbaar en voelt je nietig. Het is de natuur en het zijn de omstandigheden die de volgende stap bepalen.

Is het behalen van het eindpunt jouw doel of gaat het om de weg erheen? De weg van de pelgrim, stapje voor stapje vooruit en steeds doorgaan. Misschien is dat wel een metafoor voor het leven zelf.

Maar waarom spreekt dit boek mij zo aan? In 2004 liep ik met onze zoon Jasper vier dagen op het Padjelantapad dat iets zuidelijker loopt. De ervaringen van Jolanda en voor een deel haar gedachten zijn zo herkenbaar, dat ik het boek in een keer uitlas. Het had ons verhaal kunnen zijn. Het op stap zijn met jouw kind veranderde voor Jolanda en mij van een ouder-kind relatie in een gelijkwaardige verhouding. En die relatie verandert daarna niet meer.

Je kunt dit boek lezen als het verhaal van een prachtige wandeltocht met veel aandacht voor de natuur en het simpele leven met bijna niets. De gedachten van Hammarskjöld en de reflecties van Jolanda daarop geven dit boek een extra dimensie, zonder dat je het daarmee eens moet zijn.

In onze boekenkast staat een aantal kleine boeken met 'wijsheidsverhalen'. Dit boekje is een waardevolle aanvulling op die collectie.

Naschrift: op 1 februari jl. mocht ik in het Koorgesprek Jolanda interviewen over dit boek. Dat gesprek is terug te zien op de website van de Dorpskerk (www.dorpskerkharen.nl) of direct via <https://www.kerkomroep.nl/kerken/21936>.

Winterse perikelen bij Westerholm

Door Peter Dijkstra

Bij de kerstbrunch is het in de groep gegoooid: zullen we net als begin dit jaar ook 2026 beginnen met een duik in de tobbe?! U heeft het wellicht vorig jaar ook gelezen, in het Paterswoldse meer. Direct is daarvoor 2 januari uitgekozen en vervolgens is via de groepsapp van de medewerkers een wervende oproep gedaan om mee te gaan. Als organisatoren vonden we dat er geen betere start van het jaar mogelijk was

en dat hebben we laten weten. Het winterweer was in zekere zin ook zeer motiverend om mee te doen..... We hadden dus A gezegd.

Vrijdag 2 januari 15.45 was de afgesproken tijd en kwamen we één voor één aan. Vergezeld door een harde wind, die er voor zorgde dat we bijna wegwaaiden van de kade. Toen iedereen er was, moesten we voor we begonnen nog even wat foto's maken, iets wat tijdens en na de duik is blijven gebeuren. Enkele ervan ziet u bij dit stukje, de rest is voor de herinnering bij de deelnemers. Tijdens de fotosessie hoorden we op de achtergrond het water tegen de wal klotsen, een frisse wind omringde ons terwijl we een soort warming up deden.

Omdat het fris en winderig was hebben we bij onze tewaterlating goed op elkaar gelet en door de onderlinge sfeer zijn we er, de één wat langer dan de andere, in geslaagd om de duik te voltooien. Diep ademhalend en elkaar een Happy New Year wensend. Vanaf de kade werd dit alles gadegeslagen en meer nog aangemoedigd door een aantal fans. Nadat we ons weer hadden aangekleed, was er warme chocomelk en thee. Dat hebben we weer leuk gedaan was onze conclusie.

Januari was een koude maand met veel sneeuw, ijs en wat dies meer zij. Westerholm was min of meer ingesneeuwd, de collega's ruimden sneeuw en steunden elkaar om op het werk te kunnen komen. Er zijn dagen geweest waarop collega's zijn blijven slapen, koffertjes mee. De collega's die nachtdienst hadden waakten over ons, er werd gezorgd voor een natje en een droogje. Na de nacht van 7 januari werden we uitgerust wakker in een witte wereld. Het was maar goed ook dat we waren blijven slapen, de omstandigheden verhinderden een aantal collega's om naar het werk te komen. Een aantal collega's heeft als ochtendgymnastiek de paden bij Westerholm naar de ingangen sneeuwvrij gemaakt.

Gedurende één van de pauzes kregen we een traktatie van de keuken. En in een pauze gingen sommigen lekker naar buiten om zich uit te leven in de sneeuw. Daar genoot een aantal bewoners van en door een aantal van hen onder wie ikzelf werd sneeuw gepakt om hen dat gevoel weer te laten ervaren, hetgeen zeer op prijs werd gesteld. Het is mooi om te zien hoe we als medewerkers en bewoners op zulke momenten mooi verbonden zijn door ons Westerholm.

Door Aadje van Duuren

Het is weer (bijna?) lente na een winter die in geen jaren zo streng is geweest: sneeuw, ijs, ijzel, in ongerept vorm heel mooi, maar ook heel lastig voor alle mensen die door weer en wind naar hun werk moesten. Hieronder volgen twee kleine verhaaltjes over mijn belevenissen in de donkere maanden vlak voor en vlak na Kerst.

1. Kerstpakketten

De zoon van de vorig jaar overleden meneer Bijl kon de herdenkingsdienst van begin november niet bijwonen, maar vroeg toen ik hem daarvoor uitgenodigde of ik mensen wist die een extra warme groet in de donkere dagen voor kerst konden gebruiken. Zijn vader had geld geschonken aan Stichting Riki, een stichting die zich inzet voor een liefdevolle wereld. Door het geven en ontvangen van herhaalde liefdevolle aandacht ontstaan geluksmomentjes en voelen mensen zich gezien, gehoord en verbonden. In deze periode bestond de extra aandacht uit het brengen van een kerstpakket.

Ik dacht meteen aan een aantal mensen in de wijk aan wie extra aandacht zeer besteed zou zijn. Samen met een collega mocht ik kerstpakketten rondbrengen. Ik voelde me een geluksvogel,

het was bijzonder en ontroerend om te zien wat het met de ontvangers deed. Ik realiseerde me dat zo'n gebaar dieper raakt dan woorden en hoe belangrijk het is dat dat mensen zich gezien voelen. Het leidde tot gesprekken over eenzaamheid en verbinding, niet alleen bij mensen die het niet zo breed hebben. Er zijn ook mensen die geld hebben en eenzaam zijn. Het maakte iets los wat ik niet had verwacht en ik ging naar huis met een echt kerstgevoel.

2. IJzel

Het is 9 januari, de collega die vandaag avonddienst heeft kan niet komen werken vanwege de ijzel. Zelf woon ik dichtbij Westerholm en Inge ook, dus wij gaan samen op route, niet met de auto of met de fiets, maar lopend. Waar anderen uitglijden, glijden wij professioneel door. Het is donker. De straatlantaarns doen hun best, maar de sneeuw wint. De stoep is veranderd in een glinsterende hindernisbaan en de routeplanner lijkt vandaag te optimistisch. En glad is het zeker! Maar omkeren is geen optie, er wacht iemand die hulp nodig heeft.

Onderweg delen we selfies en lachen als het net goed gaat. Humor is belangrijk! Samen schuifelen we door, want we hebben een mooi doel. Het staat in geen enkel zorgplan, maar flexibiliteit, doorzettingsvermogen en collega's die op elkaar letten zijn heel belangrijk!

Tenslotte zijn we waar we wezen moeten, de deur gaat open, er is warmte en een bewoner die zo blij is dat je er bent. Daar doe je het voor.

Opgeschudde olieballen

Door Kees Hoogeveen

Volgens weervrouw Harma Boer van RTV Noord wordt het op dinsdag 30 december 2025 “een dreuge dag met wisselend bewolkt weer, wind zwak tot mochtig uit noordwestelijke richting met zo’n vijf tot zes groad’n.”

“Aardig weer om links naast de ingang olieballen te gaan bakken”, hebben de Westerholm ‘Opschudders’ wellicht gedacht. En inderdaad, als ik op die dag rond 13:00 uur de ingang op weg naar buiten passeer, komt de overheerlijke geur van de in olie dobberende Oud en Nieuw lekkernij mijn neusgaten in. Ik wil er een paar kopen, maar... er zijn nog een aantal bestellingen voor mij.

Niettemin leuk om er in het Huys Magazine melding van te maken met een vergezellende foto, bedenk ik me. “Willen jullie op de foto?”, vraag ik de drie bakkers en leg tegelijkertijd uit wat mijn bedoeling is. “Ja hoor, dat is prima”, is het antwoord.

Sneeuwpret

Door Marjon Beckers

Inmiddels is het alweer maart, kijken we uit naar de lente en zijn we die mooie witte start van het nieuwe jaar alweer lang vergeten. Jammer ! Daarom nog even een kleine terugblik naar die wonderschone witte wereld die op 3 januari begon en wel een hele week aanhield.

Heel Nederland en vooral het Noorden lag onder een dikke laag sneeuw. Droge sneeuw die knisperde onder je schoenen en waar je prachtige grote sneeuwpoppen van kon maken, omdat het van die ouderwetse plaksneeuw was. Ik zeg ouderwets omdat het niet meer zo vaak voorkomt naar mijn gevoel.

Kinderen werden voort getrokken op sleetjes en in heel het land was er geen strooizout meer te krijgen. De schappen in de supermarkten raakten leeg. Treinen en bussen reden niet meer en ook vliegtuigen bleven aan de grond. De scholen gingen dicht en men bleef thuis bij de kachel, want het was bitter koud. Alleen honden-bezitters trotseerden de ijzige wind en horizontale sneeuw.

De Friesen ontdooiden en bonden de schaatsen onder om met gevaar voor eigen leven op het dunne krakende ijs een baantje te trekken. Na een week begon het te dooien en te ijzelen. Weg was die mooie en o zo stille wereld. Jammer!

Nog even een klein gedichtje en dan gaan we op naar de lente.
Een gedicht van **Marije Geerts**.

Sneeuwjacht

*Sneeuw duint zich op, opgejaagd vanuit 't oosten door een snijdende wind.
Richels vormend, waar het ijzig sporen verjoeg,
groeit het wit aan in een blauwende kou,
dekt toe en slokt op.
Een eerste stap knispert kristallig, het is nog vroeg en net licht,
als ik tussen haar passen stukjes winterpret vind.*

Parochiecentrum Hildegardparochie

Sinds 2025 is het parochiecentrum gevestigd in de woning naast de kerk. Wij vroegen aan Marjolaine Sopacua en Ria de Kleijn of zij het leuk zouden vinden om in ons magazine wat te schrijven.

Marjolaine Sopacua

Secretaresse Pastores Hildegardparochie

Ik werk tegenover Westerholm als secretaresse van de pastores in het nieuwe parochiecentrum van de H. Hildegard van Bingenparochie van het Bisdom Groningen en Leeuwarden aan Irenelaan 4. Het parochiecentrum zal een thuisbasis worden waar we elkaar kunnen ontmoeten en ondersteunen.

De Hildegard van Bingenparochie is ontstaan na een fusie, 1 januari 2017 en omvat vier locaties. Het is een diverse gemeenschap waarbij de locaties elk hun eigenheid hebben behouden en men elkaar weet te vinden indien nodig, te weten de Jozef-, Salvator- Walfried- en Nicolaasgemeenschap.

Mailcontact heb ik met de receptie van Westerholm over de vieringen o.l.v. pastoor Arjen Jellema en pastor Myriam Oosting van de Hildegardparochie bij de Westerholm op de maandagavonden.

Bewoners Westerholm

Vanuit mijn werkkamer heb ik zicht op de ingang van de Westerholm. Ik zie mensen komen en gaan. Fijn om te zien dat bewoners bezoek ontvangen. Het is me bekend dat familie en naasten een cruciale rol spelen in het leven van een ouder in een woonzorgcentrum. Soms ontmoet ik bewoners en maak ik een praatje. Een vriendelijke bewoonster wacht op haar taxi, die haar brengt naar Groningen om te evangeliseren. Ze wees me op "psalm 91". Een andere bewoonster ontmoet ik bij de koffieochtenden van de Nicolaaskerk bij Ina. De dame blijft maar vertellen dat de koffietafel zo mooi versierd is, erg aandoenlijk. Per abuis verzonden privépost van Westerholm op ons adres geef ik af bij de receptie. Ook werd ik in het weekend eens gebeld door een bewoonster die mij wist te vertellen dat de Mariakapel 's avonds nog open stond. Bedankt, buurtwacht 😊.

Soep Westerholm

In de wintermaand na het teamoverleg met de pastores mogen we in het restaurant van de Westerholm een kop soep nuttigen. Dat gaat er wel in met het koude weer. Dankjewel Cosis, dankjewel Westerholm.

Ria de Kleijn

(secretaris Parochiebestuur Hildegardparochie)

Ik raakte betrokken bij Westerholm toen mijn moeder daar kwam wonen, zij heeft het naar haar zin gehad in het Irenehuis. Al snel werd ik lid van wat toen nog de Cliëntenraad heette. Vanaf 2017 ben ik secretaris van deze raad, die inmiddels is omgedoopt tot Bewonersraad van Westerholm.

Daarnaast ben ik ook betrokken bij “de bureu”, de Nicolaaskerk. Sinds 2023 ben ik namelijk ook secretaris van het parochiebestuur van de Heilige Hildegard van Bingenparochie. De Nicolaaskerk is een van de locaties binnen deze parochie.

Zoals ik vier jaar geleden vanuit de Bewonersraad bij de interieurcommissie van Westerholm tijdens de bouw van het Beatrixhuis was betrokken, zo ben ik nu vanuit het parochiebestuur onder andere bezig met het verder uitbouwen/organiseren van het parochiecentrum aan de overkant van de weg, samen met Marjolaine.

Wat verbindt nu beide huizen?

Dat is natuurlijk het Verbindingsplein, waar voor beide huizen één kerstboom stond in december. Het plein waar we elkaar ontmoeten en samenwerken op de Burendag. Het plein dat door bewoners van Westerholm wordt overgestoken om een concert in de Nicolaaskerk bij te wonen, een tentoonstelling te bekijken of een kopje koffie/thee te drinken. Van de andere kant steken parochianen van de kerk het plein over om bijvoorbeeld mee te doen aan de Pubquiz in Westerholm. En laten ze die nu ook nog winnen!

Verder, mocht zich een calamiteit voordoen in Westerholm - wat we hopen nooit mee te hoeven maken! - dan dient de kerk als opvanglocatie.

Het idee is om het komende jaar te kijken waar en waarmee we nog meer samen kunnen werken en elkaar dus kunnen ontmoeten.

Mocht u een idee hebben dan horen we het graag.

De foto van het parochiecentrum, Irenelaan 4 foto is gemaakt door Herma van Mal-Zuhorn, die van Ria de Kleijn (rechts) en Marjolaine Sopacua (links) op het Verbindingsplein door B. Haarman.

Het keukenteam van Westerholm

Door Marjon Beckers

Het keukenteam van Westerholm zorgt dagelijks voor de warme maaltijd.

Hoe gaat dat en wie zijn ze ?

Even voorstellen :

Van links naar rechts : Tim, Nathalie, Illiassou, Jolanda, Robert en Mas.

Tim (34 jaar) is werkzaam als keukenassistent. Hij maakt de bijgerechten en assisteert de kok, daarnaast verleent hij hand en spandiensten. Het werken in Westerholm geeft hem een goed gevoel omdat het dienstbaar is. Een nadeel vindt hij de werktijden (van 10.00 uur tot 18.30 uur). Zijn hobby's zijn koken en kickboksen. Tim heeft een vriendin en woont samen. Volgens hem is het geheim van de chef 'Liefde en plezier' en dat proef je !!

Nathalie werkt inmiddels al zes jaar in Westerholm als allround keuken medewerker. Ze gaat elke dag met een glimlach naar haar werk. Haar favoriete taak is toetjes uitscheppen voor de bewoners. Het minst leuke vindt ze de putjes op de grond schoon-maken: dat ruikt niet erg lekker... Nathalie haalt nogal eens grapjes uit met haar collega's zoals 'belletje drukken' in het winkeltje, rauwkostbakjes dichtdoen terwijl er nog niks in zit. Nou wordt er ook wel eens een grapje met haar uitgehaald, maar dat maakt het werken alleen maar leuker.

Illiassou werkt als kok bij Westerholm. Hij is als 16 jarige jongen vanuit Niger naar Nederland gekomen en heeft hard gewerkt om hier een bestaan op te bouwen. Toen zijn contract bij een restaurant door corona niet werd verlengd heeft hij als hovenier gewerkt, als automonteur en bij de riolering, in 2020 kreeg hij de baan als kok bij Westerholm.

Hij is inmiddels getrouwd en heeft twee kleine kinderen.

Hij kookt graag en vindt alles leuk aan zijn werk. Naast het koken vindt hij tuinieren en hardlopen ook fijn om te doen. Thuis kookt zijn vrouw, die dat heel goed kan en Nigeriaanse gerechten maakt als rijst met bonen, uien en schapenvlees.

Jolanda is restauratief medewerker en werkt sinds juli 2022 bij Westerholm. Ze vindt vooral de contacten in heel Westerholm erg fijn. De werktijden zou ze soms graag anders zien. Haar grootste hobby's zijn haar kleinkinderen.

Robert is sinds januari 2023 als kok werkzaam bij Westerholm. Hij mag graag koken en voelt zich daarom helemaal op z'n plek. Hij vindt in principe alles leuk aan zijn werk, maar de bijkomende administratie stelt hij minder op prijs. Klussen in huis daarentegen weer wel en dat komt goed uit, want er is altijd wat de doen op de boerderij.

Verder heeft hij een grote interesse in geschiedenis.

Mas (20 jaar) is werkzaam als restauratief medewerker sinds februari 2025. Hij is een manusje van alles: afwassen, in de winkel bedienen, helpen in de keuken en het restaurant.

Hij vindt vooral de afwisseling in zijn werk leuk en natuurlijk het contact met de bewoners. Het nadeel van z'n werk zijn de werktijden (van 11.30 tot 20.00 uur). Zijn hobby's zijn koken, auto rijden en volleyballen.

Sinds 1 maart 2026 is er een nieuwe medewerkster: **Gwen Kingma**.

Haar doel is bewoners te laten genieten van de maaltijd en het persoonlijke contact daarbij is voor haar tevens van belang. Het lastige van deze baan is, dat ze niet alle avonden met haar gezin samen kan eten. In haar vrije tijd gaat ze graag op pad met haar gezin, doet ze aan sport zoals boksen en voetballen, dat alles geeft haar ontspanning en energie.

Het keukenteam wordt aangestuurd door **Marloes Heemstra** (37 jaar), Coördinator Facilitair bij Westerholm. Zij regelt het vakinhoudelijke betreffende de keuken: de manier van werken, het bewaken van de hygiëne e.d.

De koks en medewerkers van de keuken bereiden dagelijks 80 á 90 maaltijden. In het Grand Café is er keuze uit twee menu's, waarvan de componenten onderling te combineren zijn. Ook staat er wekelijks vis en een vegetarische keuze op het menu. Daarnaast wordt er rekening gehouden met dieetwensen. Af en toe maakt de kok een rondje door het restaurant en bijna altijd zijn de reacties positief.

Voor bewoners die niet in het Grand Café eten worden er koelverse maaltijden bereid die thuis in de magnetron opgewarmd kunnen worden op het gewenste moment. Alle ingrediënten worden vers aangeleverd : groente, aardappelen en fruit van Berends, vlees en zuivel van Huuskes.

Er is een menucommissie bestaande uit twee leden van de bewonersraad, drie bewoners, een kok en Marloes zelf. Zij houden zoveel mogelijk rekening met de seizoenen en proberen voor elk wat wils op het menu te zetten.

Iedereen kan eten in het restaurant, ook als je niet in Westerholm woont, wel is nodig dat u een dag van te voren reserveert.

Kennismaken met vrijwilligster

Door Marjon Beckers

Sinds jaar en dag kent Westerholm vrijwilligers die op uiteenlopende terreinen hand- en spandiensten verrichten om het wonen in Westerholm te veraangename. In deze rubriek kunt u nader kennis maken met een van hen.

Deze keer is dat Anita Mulak geboren op 5 maart 1957 in Polen. Ze werkt al zeven jaar in Westerholm als vrijwilligster. Anita komt uit een gezin van twee kinderen, haar moeder was advocaat en haar vader ingenieur.

Haar broer is helaas overleden, ze heeft nog steeds contact met één van zijn kinderen in Polen.

Op haar 21e heeft Anita een ernstig auto ongeluk gehad, met als gevolg een

hersenbeschadiging, ze was verlamd en kon niet meer praten. Ze heeft een half jaar in het ziekenhuis gelegen en daarna nog een half jaar moeten revalideren. Dat was een zware tijd en nog steeds ondervindt ze de naweeën van dit vreselijke ongeluk.

In Polen heeft Anita aan de Technische Universiteit gestudeerd en jarenlang gewerkt als ingenieur. Het was een mannenwereld en de computer ging steeds meer een hoofdrol spelen. Ze is met dit werk gestopt omdat ze het liefst met mensen samenwerkt.

In 1996 is ze naar Nederland gekomen voor de liefde. Op zoek naar een zinvolle dagbesteding kwam ze terecht bij Westerholm als assistent activiteiten. Omdat haar moeder in Polen ouder werd en dementerend, voelde het goed om in Nederland iets goeds te doen, ter compensatie omdat ze er fysiek niet kon zijn voor haar

moeder. In Westerholm helpt ze elke woensdagmiddag mee met een activiteit.

Anita heeft een zoon, inmiddels 36 jaar, en twee kleinkinderen. Het is voor haar een groot geluk. Het gelukkigste moment uit haar leven is dan ook de geboorte van haar zoon.

Haar grootste hobby is toneelspelen en dat doet ze met veel overtuiging bij toneelvereniging "Beijum op de planken".

Verder is ze geïnteresseerd in allerlei therapieën en heeft ze opleidingen gedaan voor Shiatsu therapie, Hypnotherapie en Psychotherapie. Jarenlang had ze een praktijk aan huis, maar helaas is dit nu niet meer mogelijk vanwege artrose aan de handen. Ook astma beperkt haar soms in haar dagelijkse bezigheden.

Na haar scheiding is Anita niet bij de pakken neer gaan zitten. Ze geniet van dingen als soul en jazz muziek, mag graag de salsa dansen, kijkt met plezier naar Eva Jinek en series als "Woeste grond", leest het liefst een goede thriller en dagelijks doet ze mee aan "Nederland in beweging". Anita houdt van reizen en heeft zelf ook reizen georganiseerd naar met name Polen.

Ze spreekt vijf talen: Italiaans, Russisch, Pools, Engels en natuurlijk Nederlands en dat komt altijd goed van pas.

Voor de toekomst hoopt ze actief te kunnen blijven, het liefst samen met anderen, want ze heeft graag mensen om zich heen. En wie weet ontmoet ze nog een leuk maatje. Ze zoekt geen prins op het witte paard, maar een edelman op een pony is acceptabel.

Haar levensmotto is: 'Niet geschoten is altijd mis', ik heb liever spijt van dingen die ik heb gedaan, dan dingen die ik niet heb gedaan. Positief in het leven staan brengt je zoveel meer !

Door John Lahr

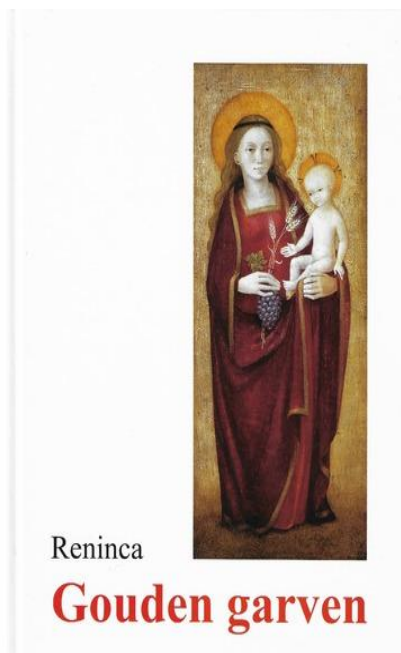
Bij het overdenken van een thema dat gebruikt kan worden om verhalen en gedichten bij te zoeken aan de leestafel, stuit ik op onderwerpen die ook geschikt zijn om een miniatuur over te schrijven. Het thema van enige tijd geleden was 'Op zolder'. Zoekend en tastend naar vergeten voorwerpen, brieven, foto's en boekjes kom je dierbare herinneringen tegen. Uit een oude doos pakte ik het boekje 'Vijfstromenland'. Het refereert aan de vijf stromingen in ons land tussen 1920 en 1940. Dichters stuurden hun gedichten op naar vakbladen waarmee zij zich verwant voelden. Dichters die zich onafhankelijk wilden opstellen publiceerden in de "Vrije Bladen", anderen met religieuze achtergrond in 'De Gids' (R.K.) en in 'Opwaartse Wegen' (Prot.). Socialisten zochten elkaar ook op en in deze stromingen herkennen we de 'zuilen' in ons land. Onze ouders hoorden veelal bij een bepaalde denominatie.

'Op zolder' werd ook een Rozenkrans gevonden. Ik wil de naam verbinden aan Reninca, een Vlaamse dichteres. Zij overleed dit jaar op de leeftijd van 101. Het Rooms-Katholisme was haar inspiratiebron en deze geloofsrichting speelde ook een rol bij de oprichting van Westerholm.

In het R.K.-geloof vervullen naast Christus en het instituut kerk ook heiligen een belangrijke rol. De belangrijkste is Maria, de moeder van Jezus. Op talloze schilderijen en fresco's wordt zij met het kind Jezus afgebeeld en is zij voorwerp van aanbidding, de zogenaamde Maria-devotie.

Gedichten van RENINCA

Wat Maria voor haar betekende geeft zij in het volgende gedicht weer:

Et incarnatus est...

*Ik zie de Drie tesamen neigen
uit Hunnen diepen, stillen troon,
en luistren naar het zuiver zwijgen
van Haar volmaakt-geschapen Schoon.*

*De Vader wordt zoo diep-bewogen
dat Hem ontvalt het eeuwig Woord;
en door het stil der hemelbogen
jaagt Zijnen Geest Het aadmend voort...*

*En jagend door Haar verst verlangen
strijkt Hij er neder, wijd en groot:
Zij heeft het Woord van God ontvangen
in Haren kleinen witten schoot.*

Het lijkt mij niet gepast een uitleg bij dit gedicht te geven. Devotie moet je niet uitleggen, maar ondergaan.

In het volgende gedicht bemerken we iets van haar diepe religiositeit en het besef dat Christus haar leven transformeert. Zij is in staat tot geloofsovergave. Dat lijkt mij een kenmerk van een mystiek leven. Zover komen is weinigen gegeven, maar wellicht vergis ik mij. Wat vindt je eigenlijk van anderen?

Magnificat, een lofprijzing

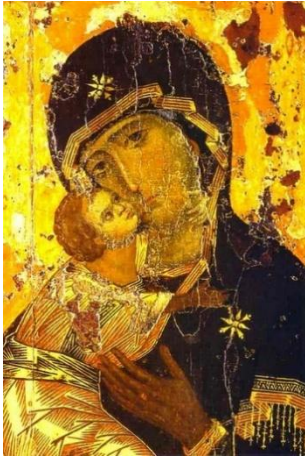
*Mijn hemelsche Vader,
gegroet in Uw heerlijkheid
door Christus, Uw Zoon,
den Geest der genade!*

*Gij hebt mij gelokt
als een bloem uit de aarde,
en al wat ik doe
is bloeien voor U, en U reiken*

*den rijkdom van Christus,
mijn schoonheid en adel.
Mijn leven, het geurt
van den Geest Die mij ademt,*

*en al wat ik ben
verbloeit in Uw Al, dat mij kroont...*

*Mijn hemelsche Vader,
gegroet in Uw heerlijkheid
door Christus, Uw Zoon,
in den Geest der genade!*

Ik stel mij bij dit gedicht een biddende vrouw met een Rozenkrans voor. Een beetje overdreven? Oordeelt U zelf.

Wat is griep?

*Bonzen in d'kop
Hoamergeklop
Neuze podichte
Pien in 't gezichte
Pien in de strödde
En killende koezen
Zinken in d'hazzens
En d'ooren aan 't soezen*

*Piene in d'aarms
Kramp in de daarms
Polze aan 't joagen
Tonge besloagen
Pien in de rogge
En pien in de bainen
Toonen as ies
En de vouten as stainen*

*Koorz' as n peerd!
Haildal niks weerd
Stief as 'n ladde
'n smoak, - arregadde!
Oogen aan't troanen
En hailendal rood
Kop en de bainen
Bin zwoarder as lood*

*Nachten en doagen
In 't berre omzuden
Proaten mit haisterige
Noare geluden
Houston én knoggen
Gekroak en gepiep
Ain stok ellende!
Dat is nou griep!*

Typisch Grunnings

Door Marjon Beckers

“Woar komst doe weg?” vroeg ik aan de bewoners die afgekomen waren op een middagje amusement met als thema ‘Typisch Grunnings’ (inmiddels al weer lang geleden).

Van de ongeveer 40 aanwezigen, waren er ca. 15 oet Grunning. De rest van het gezelschap waren ‘buitenlanders’, net als ik (ik kom oet Twente).

Men kwam oet: Friesland (Dokkum), oet Indonesië, oet de Achterhoek, oet Delft, oet Norg, oet Emmen, oet Zweden, oet Enschede (ook een tukker), oet Holland, oet het Westen, oet Roden, oet Stadskanaal en oet Grunning.

Een internationaal gezelschap dat een middagje Grunnings goan doun.

De bewoners hebben Groningse gedichten voorgedragen, met name de niet-Groningers hebben erg hun best gedaan, hilariteit alom. Zelfs een Poolse dame (assistente Anita) heeft een Gronings gedicht voorgedragen, chapeau Anita!

We hebben het gehad over de poffert, het Peerd van Ome Loeks, d’Olle Grieze, Eierbal, Mollebonen, Schutteldouk, en nog vele andere typische Groningse zaken.

De super leuke Groningse woorden ‘Knipstuver’ (winnend woord 2023), ‘Sikkom’ (winnend woord 2024), ‘Diezig’ (winnend woord 2025), ‘Snoetjeknoffeln’, ‘Klaboesterbeern’, ‘Diverdoatie’ en andere leuke woorden kwamen voorbij.

We hebben geluisterd naar de prachtige liedjes van de Groningse zanger Ede Staal zoals Mien toentje, Mien Hogelaand en het Twijde Perron.

We hebben Fladderak en Mollebonen geproefd en natuurlijk de quiz ‘Hou Goud is dien Grunnings’ gemaakt. En dat viel vies tegen, zelfs de echte Grunningers haalden nauwelijks een voldoende.

Dus hiernaast de herkansing !

Het was een middagje vol plezier.

De aanwezigen vertrokken onder de klanken van het Groningse volkslied.. Van Lauwerzee tot Dollard tou....

Ain Pronkjewail...

“ ’t Kon minder”

Hou goud is dien Grunnings?

Omcirkel het juiste antwoord.

1. 't is nait aal doage kowie mit kouke

- A. Alle dagen een koekje bij de thee
- B. 't is niet altijd feest
- C. Een koekje bij de koffie, gaat er altijd in

2. Nait soezen, moar broezen

- A. Niet hoesten, maar proesten
- B. Niet dommelen, maar wakker blijven
- C. Niet zeuren, maar doorgaan

3. As 't nait neudug het, nait doun

- A. Als het niet nodig is, niet doen
- B. Als het niet deugt, niet doen
- C. Als het niet klopt, niet doen

4. Aal goud, mienjong

- A. Niet alles is goud wat er blinkt
- B. Alles goed jongen
- C. Het is een gouden jongen

5. Blief met dien poten van mien poedie of

- A. Blijf met je handen van mijn billen af
- B. Blijf met je handen van mijn patatje af
- C. Blijf met je handen van mijn vrouwtje af

6. Ken ik ja nait roeken

- A. Dat kan ik toch niet weten
- B. Dat kan ik toch niet vergeten
- C. Dat kan ik toch wel ruiken

7. Doar zit mie teveul herrie bie

- A. Die maken veel te veel herrie
- B. Daar zit teveel lawaai in
- C. Daar zit veel te veel rommel bij

8. Valt mie nait of

- A. Het valt niet mee

- B. Dat is geweldig
- C. Ik ben veel afgevallen

9. Man, wat 'n boudel

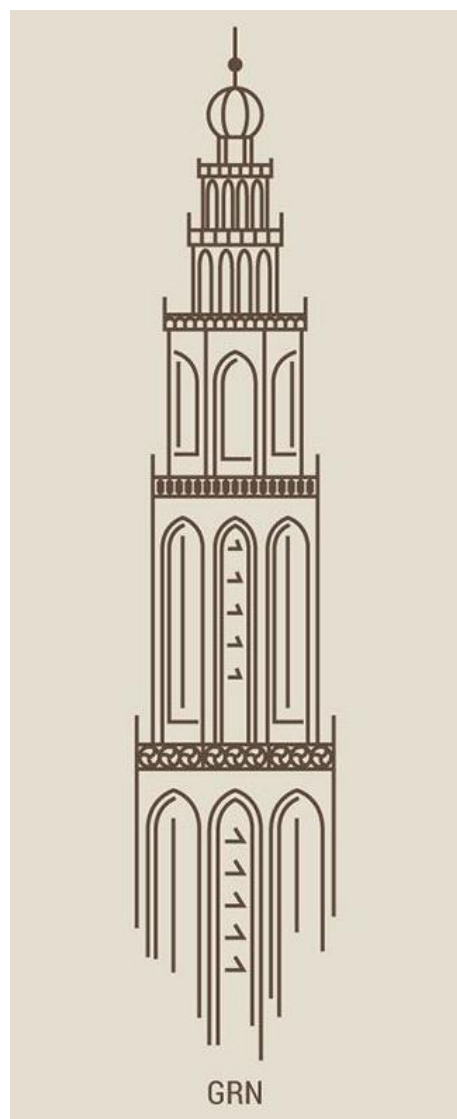
- A. Dat is toch wat!
- B. Wat een opschepper
- C. Wat een dikke portemonnee

10. Dat begroot mie tou tonen oet

- A. Daar krijg ik kippenvel van
- B. Daar geloof ik niets van
- C. Dat vind ik vreselijk zonde

Elk goede antwoord 1 punt.

Cijfer : _____

Antwoorden achterin het Magazine.

Levensboek in stripverhaal

Door Verona Hagenouw

Al een aantal jaren werken Westerholm, het Harens Lyceum en 't Clockhuys - Centrum voor Kunst en Cultuur samen aan het bijzondere project 'Levensboek in stripverhaal'. In dit project worden levensverhalen van bewoners van Westerholm vastgelegd in de vorm van een stripverhaal – soms heel realistisch, soms met een vleugje fantasie.

Aan het begin van het project bezoeken kunstdocent Coen Vosveld en Verona Hagenouw (Westerholm) het Harens Lyceum. Daar vertelt Verona de leerlingen over Westerholm, het project en de bewoners die deelnemen. Coen neemt de leerlingen vervolgens mee in de wereld van het striptekenen: de vele stijlen, vormen en mogelijkheden die strips te bieden hebben.

Daarna worden de leerlingen in groepjes verdeeld en komen zij - in het eigen appartement - op bezoek bij een bewoner van Westerholm. Tijdens deze ontmoetingen gaan de leerlingen in gesprek over het leven van deze bewoner. Vervolgens werken de leerlingen hier meerdere weken aan in de klas onder begeleiding van Coen en tekendocent Pete Silverstein van het Harens lyceum. Ze kiezen zelf of ze het hele levensverhaal vertellen of juist één bijzondere gebeurtenis uitlichten. Fantasie mag daarbij zeker een rol spelen. Zo werd twee jaar geleden een bewoner zelfs afgebeeld als superheld die het opnam tegen aliens 😊.

elkaar verbindt.

De stripverhalen worden geëxposeerd in Westerholm. Deelnemende leerlingen en bewoners zijn bij de officiële expositieopening. Na een korte toespraak lopen we samen langs de werken. Voor de bewoners is dit het moment waarop zij hun stripverhaal voor het eerst zien, terwijl de leerlingen toelichting geven en vragen beantwoorden. Iedereen is zeer enthousiast over deze leuke samenwerking en het mooie resultaat. Een prachtig voorbeeld van hoe kunst jong en oud met

De expositie is t/m maart 2026 te bewonderen in Westerholm.

Hospitality

Door Verona Hagenouw

Terugblik Playbackshow

Ook in 2025 was de playbackshow een enorm succes, deze vond plaats vlak voor de uitgave van ons vorig nummer en miste net deadline. De inzet van medewerkers was groot en het plezier spatte er vanaf. Niet getreurd, dit jaar komt er weer één.

Concert Mengelmoes

In november verzorgde Mengelmoes een vriendenconcert in het Grand Café. Voor een volle zaal brachten zij muziek met veel plezier en met grote variatie aan instrumenten en toelichtingen. Dit is voor herhaling vatbaar.

Benefietconcert

Op zaterdag 13 december was er een benefietconcert van Christian Sanders. Hij treedt tot vreugde van de bewoners en andere bezoekers van de concerten met zekere regelmaat op. Ook dit jaar zal er door hem een vriendenconcert worden verzorgd.

Lezing

Op 15 januari was er een goed bezochte lezing van Wim Rekkers met een reisverhaal over zijn fietstocht door Amerika.

Vriendenconcert

Het eerste vond plaats op 31 januari. Vier musici van Clairhlin brachten Keltische volksmuziek waar zeker de bewoners die wel eens tijd doorbrachten in Schotland en Engeland zeer van hebben genoten.

Vooruitblik

- Zaterdag 11 april, Klarinetorkest Capriccio (Vriendenconcert).
- Toneelvereniging Ons Belang komt weer een leuke voorstelling geven op zaterdag 18 april. Dit wordt mede mogelijk gemaakt door bijdrage van de Vrienden.
- Zaterdag 23 mei, optreden Dansgroep Trianthella.

Een gedicht uit 1825

door Eppo van Koldam

Als voorzitter van de Harense Historische Vereniging Old Go word ik soms ingeschakeld bij de vondst van bijzondere documenten. Een recent voorbeeld daarvan is het kopijboek van Roelf Koops (1799-1874).

Roelf Koops groeide op in een woning op de hoek van de Rijkstraatweg en de Meerweg. Na

zijn huwelijk met Henderika Rummerink kwam hij te wonen aan de zuidzijde van het dorp in het pand waarin nu de BENU-apotheek is gehuisvest (Rijkstraatweg 192-194). Op een foto van begin 20^e eeuw ziet u dit pand midden op de foto. Het pand links is het Hotel Suurd. Na afbraak was in dit pand lange tijd de firma Bertram gevestigd en vervolgens de ABN-AMRO bank. In 1864 liet Roelf

Koops op de tuin naast zijn woning een tweede woning bouwen. Op de foto het pand recht onder de toren (Rijkstraatweg 196). In dit pand kwam zijn dochter Hendrikje Koops te wonen die inmiddels was getrouwd met Jan van Hemmen.

In 1940 werd het pand Rijkstraatweg 192-194 afgebroken en kwam hier een nieuw pand van de Mesdag-Groeneveld bank. In de jaren '50 werd vervolgens de rechterhelft van dit pand in gebruik genomen door de apotheek. Dit is de situatie die u ziet op de foto hiernaast. Nu is dus dit gehele pand in gebruik bij de apotheek. Rijkstraatweg 196 is nog erg lang in gebruik geweest als woning. Ook op de foto is dat nog het geval. Pas in 1977 werd dit pand verbouwd tot winkel (gelukkig in de oude stijl). Nu is hier de kledingzaak Flashman gevestigd.

Maar terug naar het kopijboek van Roelf Koops. Hij schreef hierin gedichten in de jaren 1824 t/m 1827. Een aantal gedichten zijn gericht aan Henderika (Rika) Rummerink (1802-1862) met wie hij op 8 juni 1826 in

het huwelijk trad. Het onderstaande gedicht is een nieuwjaarswens voor het jaar 1825. In de 19e eeuw was het een vaste traditie om bij de jaarwisseling handgeschreven gedichten of brieven uit te wisselen. Het was een manier om de sociale en amoureuze banden te bevestigen. Het gedicht past in de tijdgeest van de eerste helft van de 19e eeuw. De romantiek werd leidend en de nadruk kwam te liggen op het persoonlijke gevoel, de deugdzaamheid en de vriendschap. Men drukte emoties destijds grootser en plechtiger uit dan we nu doen. Woorden als "boezem", "wellust van mijn minnend hart" en "zielsvriendin" zijn typerend voor die tijd, maar nu volstrekt uit de mode.

Maar laten we wel wezen, mijne heren lezers van dit blad, hebben jullie je vriendin vroeger wel eens verrast met een mooi gedicht? Mijn advies: vervang in de één na laatste regel "ooit" aan door "steeds" en je hebt een prachtig gedicht voor Moederdag (vergeet – om vervelende problemen te voorkomen - uiteraard ook niet de naam boven het gedicht even aan te passen).

Rika

*Bron van al mijn lust en vreugde
Wellust van mijn minnend hart.
Zielsvriendin van mijne deugden
Troosteresje van mijn smart*

*Thans nu weer een jaar verdwenen
en in 't niet verzonken is
Wil ik weer mijnen pligt vervullen
Die mijn hart zo heilig is*

*Al wat slechts geluk kan heten
Wat uw hartenzinnen streelt
Wens ik u in ruime mate
door de Godheid toebedeelt*

*Vreugd met voorspoed samen verenigt
Door de liefde vergezeld
Dartlen op uw levenspaden
Door geen tegenbeen gekweld*

*U wees vervreemd van angst en kommer
Altijd vrolijk blij te moe
Al hetgeen dat u omringe
ademt levenvreugd u toe*

*Op uw levenskronkelpaden
Zij de liefde uwe reisgenoot
Zij strooit rozen voor uw schreden
Waar geen doorn uit ontsproot*

*En de liefde voert mij eindelijk
Tot het toppunt van geluk
Dat ik u eens, o dierbaar meisje
Als ega aan mijn boezem druk*

Exposities

De komende maanden zijn er twee verschillende exposities te zien. Hieronder stellen de kunstenaars zichzelf voor.

Mariia Holiaschkina

Ik ben een Oekraïense kunstenares en heb nu mijn basis in Groningen. Van 7 februari tot 28 april 2026 heb ik mijn eerste solo-expositie in Nederland. Ik ben geboren in 2003 in Dnipro. Op mijn vijfde ging ik schilderen studeren op de Dnipro Kunstschool, daarna ben ik naar Kyiv verhuisd, waar ik studeerde aan het Kyiv Paleis voor Kinderen en Jeugd. Daar heb ik verschillende technieken geoefend, zoals aquarel, pastel en alcohol markers. In die tien jaar ontwikkelde ik mijn grootste interesse - portretten. In mijn vrije tijd ("Om wat rust van tekenen te nemen door wat meer te tekenen...") maak ik veel portretten van vrienden, familie en mensen die mijn interesse hebben gewekt, met het doel om hun karakter weer te geven. Mijn belangrijkste passie ligt in het bestuderen van de complexe verbinding tussen de uiterlijke en innerlijke

werelden van haar onderwerpen. Om de kennis van anatomie als fundament onder de knie te krijgen, volgde ik in 2019 een cursus academisch figuurtekenen aan de Nationale Academie van Beeldende Kunst en Architectuur in Kyiv. In 2020 verhuisde ik naar Nederland om aan mijn bachelor te beginnen. In 2024 ben ik afgestudeerd bij de afdeling Illustratie en Animatie van Academie Minerva, onderdeel van de Hanzehogeschool. Mijn afstudeerproject is een zelfgeschreven graphic novel - een liefdesverhaal tussen twee goden - die met als thema's eenzaamheid en de kracht van de liefde voor het veranderen van iemands kijk op het leven. Deze tentoonstelling is een uitnodiging om te proberen door mijn ogen te kijken - om bij andere bewoners van onze wereld te zoeken naar kleine uitingen van liefde, van vreugde, verdriet en **mysterie???** Misschien wordt dit de aanleiding om

in je eigen leven meer schoonheid te zien, zowel bij andere mensen en als bij jezelf.

MARieJA Post

..... is mijn kunstenaarsnaam.

Mijn tekenwerk komt in Westerholm te hangen van mei t/m juli 2026.

Sinds de zomer van 2024 werk ik minder. Ik werd er na ruim 20 jaar niet meer blij van. Tijd voor iets anders.

Dus ben ik meer gaan tekenen. Niet voorzichtig, niet eerst even proberen, maar meteen beginnen. Ik maak geen proefjes. Ik zet gewoon de eerste lijn en zie wel waar ik uitkom. Dat is soms spannend, soms rommelig en af en toe verrassend goed. En als het mislukt, noem ik het mijn eigen stijl. Wat precies mijn eigen stijl is, ben ik trouwens nog aan het onderzoeken.

Omdat ik nog niet zo lang aan het tekenen ben, heb ik nog niet zoveel werk om te laten zien.

Voor iedereen die langsloopt en even blijft kijken — ik hoop dat je de schoonheid van de natuur erin herkent.

Eindelijk een hond!

Door Marjon Beckers

Ik ben een poezenmens; volgens mijn mening de mooiste, meest gracieuze en schoonste dieren van alle creaties hier op aarde. Ik heb er vier gehad.

Maar toen leerde ik mijn man kennen, allergisch voor alles wat je je maar kunt voorstellen, terwijl hij nota bene een boerenzoon is. Komt hij bij paarden, koeien, poezen en honden in de buurt, heeft hij binnen een mum van tijd rode tranende ogen, voortdurende niesaanvallen en piepende longen. Sneu!

Ik zei 'als je bij mij wilt blijven moet je m'n poezen voor lief nemen' en dat deed hij.

Niet wetende dat er twee poezen mee naar bed gingen...

Hij koos ervoor al niesend en proestend door het leven te gaan als hij maar bij mij mocht blijven. Lief hé?! Maar ja, de poezen gingen uiteindelijk tot mijn grote verdriet dood en ik 'mocht' geen nieuwe nemen. Van lieverlee schafte ik een paar woestijnratjes (Gerbils) aan, Mona en Lisa, die vervolgens de godganse dag onder het stro op closetrollen zaten te knagen.

Wij konden zelf niet genoeg closet- en keukenpapierrollen verzamelen en vroegen iedereen, maar dan ook iedereen ze te sparen voor Mona en Lisa. Buren, vrienden, familie, sportschool, koor en collega's brachten vuilniszakken vol mee, die in no time tot snippers werden vermalen. Je zag het niveau stijgen in de glazen bak. Tegen de tijd dat de woestijnratjes tegen het plafond aan zaten was het tijd de bak te verschonen. Ik vond er niet veel aan, ik kreeg geen band met de beestjes.

Zelfs toen ze dood gingen heb ik geen traan gelaten en dat zegt wat over mij.

Nou heb ik mijn leven lang gezegd "Ooit wil ik een hond, dan pas word ik gelukkig".

Die heb ik voor de halsdeuren weg moeten halen (mijn man zette de hakken in het zand, niet geheel onbegrijpelijk gezien zijn allergie en opvoeding van 'geen dieren onder dak')

Na maandenlang op internet gezocht te hebben stuitte ik op de labradoodle (zo'n soort hond die Yvonne Jaspers van 'Boer zoekt vrouw' ook heeft).

Labradoodles zouden geen allergische reacties veroorzaken. We zijn zelfs naar een wildvreemd stel met Labradoodle geweest zodat mijn man zijn neus in de vacht kon steken. En warempel geen genies en geproest.

Mijn man ging overstag; eindelijk een hond! Ik op zoek naar een nestje en dat vond ik in Laren, niet in de buurt, maar ik zou de wereld over zijn gereisd voor een Labradoodle.
 We schreven ons in voor een puppy.
 De dag dat ze geboren werd zei ik 'YES'.
 Haar naam is Yessy.
 Ze hebben haar op de kop in een emmer bruine verf gedompeld en met een passer cirkels op haar lijf getrokken en daarna bruin ingevuld. De natuur maakt mooie dingen.

Wetenswaardigheden

- ✓ Bij de heer Van den Bogaert zijn op het balkon na de kerst twee konijnen verschenen.
Vrolijkstemmend!
- ✓ Loop eens de bollenroute, hij is te vinden in de wandeldoelenkast en vooral deze maanden zeer de moeite waard.
- ✓ In het Forum is een expositie van meer dan 100 foto's van dieren afkomstig van 's werelds beste natuurfotografen te zien. Het is een internationaal veelgeprezen tentoonstelling van prijswinnende foto's met adembenemende en aangrijpende beelden van dieren. Een aanrader! De tentoonstelling is van 31 januari tot 3 mei te zien in het Forum Groningen. Entree € 13,-.
- ✓ Mantelzorgers krijgen korting op parkeerkosten. Een oplettende lezer heeft ons de tip gegeven dat mantelzorgers korting kunnen krijgen op hun parkeerkosten wanneer zij wekelijks bij iemand op bezoek komen voor hulp en ondersteuning. De korting wordt gegeven door de gemeente Groningen. Op de website van de gemeente Groningen kan een aanvraagformulier worden ingevuld (zoek op 'Parkeervergunning mantelzorgers'). Deze speciale parkeerkaart kost € 25,- per jaar en is goed voor 600 uren parkeren. Ieder jaar op 1 januari moet een nieuwe kaart worden aangevraagd en betaald. In de praktijk komt het erop neer dat je bij het parkeren via je mobiele telefoon moet melden dat je ergens hebt geparkeerd en moet afmelden wanneer je weer vertrekt. Meer informatie vindt u ook op de website: www.gemeente.groningen.nl. Let op: de korting geldt niet in de binnenstad van Groningen.
- ✓ Eind vorig jaar heeft het Gebiedsteam van de gemeente een verzoek van de Vrienden van Westerholm om een bijdrage van € 500 te verstrekken voor de wandeldoelen gehonoreerd. De beheerscommissie is blij met de bijdrage waarmee de huidige doelen gedrukt gaan worden.
- ✓ In Haren de Krant van februari wordt op de voorpagina kort ingegaan op onze Westerholmer wandeldoelen.

Wat piept er toch de hele tijd?

Door Kees Hoogeveen

“Zijn het soms klemmende deuren of een verdwaald vogeltje?” Op donderdag 8 januari van het nieuwe jaar zullen velen onder ons gedacht hebben waar al dat gepiep dan wel vandaan kwam.

Dat had te maken met het bezoek van dhr. Alex Hoekstra van de Firma Wardenburg Beveiliging en Communicatie te Kolham. Hun secretaresse, mw. Francesca Broekema, verduidelijkt het hieronder:

“Om uw woning veilig en prettig bewoonbaar te houden, komt er af en toe een onderhoudsmonteur langs voor een brandveiligheidscontrole. Dit is een gewoon en vriendelijk bezoek dat ervoor zorgt dat uw brandmelders en andere veiligheidsmiddelen goed blijven werken.”

Tijdens zo’n ronde loopt de monteur rustig door het gebouw. Soms heeft hij een lange stok bij zich. Die stok is een handig hulpmiddel om brandmelders veilig en zonder trapje te kunnen testen. Daarmee hoeft hij niet te bukken of te klimmen en dat is wel zo veilig voor iedereen.

Wat doet de monteur precies?

Hij test de brandmelders. Met de stok wordt er een klein testmomentje uitgevoerd. Er zal een lampje gaan knipperen, zodat de monteur weet dat alles nog goed werkt.

Het lampje stopt ook weer vanzelf met knipperen. Hij kijkt of alle melders stevig vastzitten en zo nodig controleert hij ook de aansluiting. Hij let op de algemene veiligheid in de gangen; denk aan verlichting of aanwijzingen die belangrijk zijn in geval van nood. De monteur werkt rustig, netjes en is meestal maar kort bezig. U hoeft geen voorbereidingen te treffen. Onze monteur stelt zich altijd even voor en helpt graag als u hem iets wilt vragen.”

Figuur 2 De heer Hoekstra met de rookmelderteststok

Een spraakmakende hobby

Op de zolder van de derdewerldwinkel, onder een stapel kussens, zie ik een oude smeedijzeren wieg staan. Eeuwig zonde dat die hier staat te verkommeren. Als ik hem nu eens opknap? Hier is iets moois van te maken! Ik besluit hem te kopen, maar hoe neem ik hem mee? Ik ben op de fiets. Ik bel mijn man. "Ik kom zo met de auto". Hij laadt hem in en ik ga nog even naar de markt.

Een paar weken later kom ik een buurvrouw tegen die twee straten verderop woont. "Gefeliciteerd!" Ik kijk haar verbaasd aan. "Waarmee?" "Nou, er is toch een kleine op komst?" "Welnee," verzeker ik haar, "echt niet."

Ineens gaat er bij mij een lichtje branden. Ze hebben vast mijn man de wieg zien uitladen. Nu begrijp ik waarom iedereen de laatste tijd naar mijn buik zit te staren!

Ameland

Op de kleuterschool tijdens het kringgesprek vraagt juf aan de kinderen wat ze het aankomende weekend gaan doen.

"Wij gaan naar Ameland," vertelt Gertje enthousiast.

"En wanneer komen jullie weer terug?", vraagt juf.

"Maandag juf", zegt Gertje, "mijn moeder zegt dat we de boot missen!"

"Nou", zegt juf, "dan moet ik straks toch maar eens even met je moeder spreken."

De beste wensen

Een goede kennis, afkomstig uit Hongarije is binnenkort jarig. Ik besluit hem een originele kaart te sturen. Hij spreekt zowel Hongaars als Roemeens, het moet toch mogelijk zijn hem in z'n eigen taal te feliciteren. Ik zoek een vertaalprogramma op de computer en voeg aan de Nederlandse tekst op de felicitatiekaart de Hongaarse en Roemeense versie toe.

Een paar dagen later belt hij mij en bedankt voor de originele verjaardagskaart.

"Weet je wel wat je me geschreven hebt?"

"Nou gewoon, hartelijk gefeliciteerd, toch?"

Hij barst in schaterlachen uit. "Ik vind het heel leuk hoor, maar de tekst is niet helemaal juist. In het Hongaars staat er: Je bent de hele dag in mijn gedachten, en in 't Roemeens: Dat God je bijstaat!"

Ik schrijf in het vervolg maar weer gewoon in het Nederlands, wel zo veilig!

Antwoorden P. 8 en P. 29

Antwoorden op zoek de plekken

1. De bijenkast heeft u gevonden tegenover de stalen molensteen linksvoor onze hoofdingang. Als u goed gekeken heeft ziet u dat er zijn slechts een paar gaten gevuld zijn, (meest in bamboe = glad van binnen). Dat komt omdat de gaten in de berk te ruw zijn voor de insectenvleugels en ze vaak te ondiep zijn om als nest te kunnen dienen. (eigenlijk alle wandeldoelen wel)
2. Deze zes-stammige eikenboom staat in de houtwal van de Westerse Drift tegenover de toegang tot de Margrietlaan (onder meer bij wandeldoelen 7, 8, 11, 21)
3. Vogelkastje Energiek Maarwold no 10 ter hoogte van Lutsborgsweg 11 (onderdeel van het mezenkastwandeldoel nr. 21, ook op route wandeldoelen 7, 8 en 14)
4. Bruggetje over sloot naast weiland met ooievaarsnest (wandeldoel 13 en 18)

Antwoorden Quiz Hou goud is dien Grunnings?

1.b, 2c, 3a, 4b, 5c, 6a, 7c, 8b, 9a, 10c.

WESTERHOLM

Belangrijke contacten

- **Bewonersraad**, spreekuur iedere derde vrijdag van de maand om 11.00 uur of een mailtje naar bewonersraad@westerholm.nl
- Stichting **Vrienden van Westerholm** bereikbaar via de mail bestuurvrienden@westerholm.nl of briefje bij de receptie
- **Receptie** Westerholm (**24/7** bereikbaar) via **050-5342122**
- **Kapster** Nettie Hegge woensdag- en donderdagochtend, afspraken via receptie of telefonisch 06-54964093

